

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทยนำไปสู่การเรียนรู้
The Language with Thai Identity Leads to Learning

ธัญญารัตน์ ชื่นแสงจันทร์

Thanyarat Chuensangjan

สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

Program in Teaching Thai

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

Faculty of Education Mahamakut Buddhist University

E-mail: chuensangjanthanyarat@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้ผู้เขียนต้องการศึกษาให้เห็นถึงมุมมองของภาษาไทยที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเอกลักษณ์ที่แสดงถึงความเป็นไทยและเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน การศึกษาในศาสตร์วิชาอื่น ๆ ผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้ดีจึงสามารถประสบความสำเร็จในการสื่อสารในระดับต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี และในทางกลับกัน หากมีการนำภาษาไปใช้ไม่เหมาะสม ความไม่ถูกต้องของภาษาย่อมจะส่งผลให้เกิดความเสียหายอย่างแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายโดยตรงคือการใช้สื่อสารอาจจะไม่ประสบความสำเร็จ และยังส่งผลกระทบต่อภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ ซึ่งปัจจุบันพบว่าเด็กไทยนั้นมีความบกพร่อง หลายประการ เช่น ปัญหาเรื่องการเขียน เป็นปัญหาที่ควรตระหนักรู้ เด็กไทยมักใช้ภาษาวิบัติไม่คำนึงถึงคำไทยที่ถูกต้อง อีกทั้งยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยในหลาย ๆ ด้าน การใช้คำทางหลักภาษาให้ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นหลักไวยากรณ์ อักษรวิธีในการเขียน ภาษาไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาเล่าเรียนของเด็กไทย คือต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยให้เหมาะสม นอกจากนี้ต้องให้ความสำคัญกับภาษาไทยควรปลูกฝังให้เด็ก เยาวชนไทยรักและเห็นคุณค่าของภาษาไทย เพราะภาษาไทยนั้นมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน ใช้สื่อสารติดต่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ถ้าทุกคนมีความสามารถในการ ฟัง พูด อ่าน เขียนและสื่อความหมายได้ จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

คำสำคัญ: ภาษาไทย,เอกลักษณ์ของชาติไทย, การเรียนรู้

Abstract

This Article to study the point of view in the Thai is the national language. It is a symbol of Thai identity and is an important tool for communication between people. Study in other subjects those who can speak good languages can succeed in communicating at various levels. It very good and vice versa If the language is not used. Incorrect language will inevitably result in damage. Whether it is direct damage is the use of communication may not be successful. It also affects the language of the national identity. The current. Thai children have many defects, such as writing problems. The problem should be realized. Thai children often use wacky language, regardless of the correct Thai words. There is no knowledge of Thai language in many areas. Use the correct language. Whether it

is grammatical. Acknowledgments the Thai language is essential for the study of Thai children. Must have knowledge of Thai language. In addition, the importance of Thai. Should instill children. Thai youth love and appreciate the Thai language. Thai language is very important and essential for daily life. Contact Us Learn each other. If everyone has the ability to listen, speak, read and write. To make yourself successful. Can live with others happily.

Keywords: Thai Language, Thai national identity, Learning.

1. บทนำ

มนุษย์ทุกชนชาติทุกภาษาในโลกนี้ ต่างมีภาษาใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดการเข้าใจซึ่งกันและกัน จึงนับว่าภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่มีคุณค่าอย่างยิ่งต่อมวลมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันในสังคม ยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์นี้ ซึ่งเป็นยุคของข่าวสารข้อมูลสามารถติดต่อถึงกันได้อย่างรวดเร็วทั่วถึงกันหมด จึงดูเหมือนว่าโลกของเราแคบเข้าและเล็กลงในช่วงพริบตาเลยทีเดียว เพราะความเจริญทางด้านเทคโนโลยีที่กำลังพัฒนาก้าวหน้ายิ่งขึ้นในปัจจุบัน ส่งผลและทำให้การใช้ภาษาให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นภาษาทางวิชาการ ภาษาทางธุรกิจ ภาษาในการสื่อสารมวลชน ตลอดจนภาษาที่ใช้ทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่มีความสำคัญต่อคนไทยทุกคนอย่างยิ่งเราควรจะภาคภูมิใจที่มีเอกลักษณ์ทางภาษาเป็นตัวของตัวเองนับเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าที่บรรพชนได้ช่วยกันสร้างสรรค์สมควรที่จะอนุรักษ์ เพื่อธำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมทางภาษาของชาติไทยมีภาษาเป็นของตนเองใช้ในกิจการต่าง ๆ ทำให้คนในชาติพากันสำนึกว่าเขาเหล่านั้นเป็นคนสำคัญของชาติ ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารสื่อความหมาย จากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลหนึ่งหรือจากบุคคลไปสู่สังคมอื่น ๆ ในสมัยโบราณเรามีแต่ภาษาพูดต่อมาเมื่อโลกเจริญก้าวหน้าขึ้นมนุษย์จึงได้คิดภาษาเขียนขึ้นมาเป็นสัญลักษณ์แทนภาษาพูด มีการจัดวางรูปแบบทำให้เป็นระเบียบตลอดจนการรักษาถ้อยคำที่ใช้ให้เป็นไปตามกฎที่วางไว้ในหลักการเขียนทำให้มนุษย์สื่อสารกันได้ แม้ในระยะทางไกลหรือระยะทางที่ห่างกันนับพันปี จึงนับว่าภาษาให้เป็นวัฒนธรรมและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยให้วัฒนธรรมด้านอื่น ๆ ยืนยงอยู่ได้ ความเจริญงอกงามต่าง ๆ ต้องอาศัยภาษาเป็นเครื่องถ่ายทอดและบันทึกถ้าจะมองให้ลึกลงไปอีก จะเห็นได้ว่าภาษาเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นเอกราชของชาติและภาษาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งที่ทำให้ดำรงความเป็นปึกแผ่นมั่นคงอยู่ได้เพราะคนที่พูดภาษาเดียวกันย่อมมีความรู้สึกผูกพันมีความรักใคร่กลมเกลียวจึงนับว่าภาษาช่วยให้คนในชาติ มีความสามัคคีกันอีกด้วย

ในปัจจุบันนี้ภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลง มีวิวัฒนาการตลอดมา เด็กเยาวชนไทยในปัจจุบันมีการใช้คำภาษาไทยที่ไม่ถูกต้อง พูดไทยคำอังกฤษคำจึงทำให้มีความหมายที่ไม่ถูกต้องขึ้นเรื่อย ๆ และเด็กเยาวชนไทยไม่ค่อยมีความสนใจในด้านภาษาไทยมากนัก ขาดการเรียนรู้หรือแนวทางที่ถูกต้อง จึงทำให้เกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยมากขึ้น ในฐานะเป็นคนไทยจะต้องช่วยกันรักษา โดยพยายามในการเขียน การอ่าน และการพูดให้ถูกต้องไม่พูดปนกับภาษาต่างประเทศ เพื่อรักษาเอกลักษณ์ภาษาไทยไว้

ผะอบ โปษะภุชณะ (2532 : 13) คนไทยทุกคนพึงตระหนักว่าภาษาไทยสำคัญกว่าภาษาอื่น เพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่เราต้องใช้ในชีวิต และเป็นศูนย์กลางยึดเหนี่ยวคนไทยทั้งชาติให้รวมกันเป็นคนชาติไทย ซึ่งปัจจุบันภาษาต่างประเทศมีความสำคัญกับคนไทยมาก ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการเรียน ซึ่งผู้ปกครองหลาย ๆ คนพยายามที่จะส่งลูกหลานเรียนต่อในส่วนของนานาชาติ หรือส่งไปเรียนต่อยัง

ต่างประเทศ หรือการทำงาน โดยหลาย ๆ คนพยายามที่จะเข้าทำงานในองค์กรที่เกี่ยวกับการต่างประเทศ หรือส่วนที่ต้องใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อผลตอบแทนที่ดึงดูด ซึ่งการที่คนเรารู้ภาษาต่างประเทศเพิ่มขึ้น นับเป็นสิ่งที่ดีจะทำให้คนเราฉลาดและรู้เท่าทันผู้อื่น แต่เราก็ไม่ควรละทิ้งภาษาไทย”

ดังนั้น ถ้าชนชาติรักษาภาษาให้ดีให้บริสุทธิ์ ก็ได้ชื่อว่า รักษาความเป็นชาติไว้ได้ ในด้าน การศึกษาภาษาไทยถือเป็นเครื่องมือในการศึกษาเสาะแสวงหาสรรพวิทยาการสาขาต่าง ๆ ในประเทศไทยต้องอาศัยภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย ภาษาไทยจึงมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนการสอน ของครูและนักเรียน เนื่องจาก ครู คือ ผู้มีความรู้ในการถ่ายทอดวิชาความรู้อย่างมีประสิทธิภาพที่จะทำให้นักเรียน นักศึกษาส่วนมากใช้ภาษาเพื่อเป็นสื่อกลางเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความหมายของภาษาไทย

นภดล จันทรพิบูล (2557) กล่าวว่า ภาษาไทย เป็นภาษาถิ่นหรือภาษาแม่ของคนไทยทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการพูด การเขียน การฟัง หรือการอ่าน ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเรื่องของการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะการอ่านนั้นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าเราอ่านผิดก็อาจจะพูดผิด เขียนผิดด้วย แต่ถ้าเราอ่านถูก เราก็จะเขียนถูกต้องและพูดถูกต้องด้วย ภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทย เป็นเอกลักษณ์แสดงถึงความเป็นไทย คนไทยมีภาษาเขียนใช้มา 700 กว่าปี อันแสดงถึงความเป็นชาติไทย ภาษาไทยจึงเป็นภาษาประจำชาติที่ช่วยถ่ายทอดวัฒนธรรมอันดีงามของไทย ทั้งยังยึดเหนี่ยวให้ชนทั้งชาติคำนึงถึงความเป็นชาติเดียวกัน ซึ่งแสดงถึงความมีอิสระเสรีและภาษาไทยนี้เองที่ยืนยันความเป็นเอกราชของไทยอย่างน่าภาคภูมิใจยิ่ง

คนไทยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนทั้งชาติ ทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็ว เกิดความเข้าใจตรงกัน การที่มีภาษาใช้ร่วมกันในคนหมู่มากทำให้เกิดพลังและความมีน้ำหนึ่งน้ำใจเดียวกัน ประเทศเพื่อนบ้านของเราที่สูญเสียเอกราชไปไม่เฉพาะแต่เอกราชทางการเมือง แม้แต่เอกราชทางภาษาก็สูญเสียไปด้วย นั่นคือ เมื่อประเทศใดถูกประเทศมหาอำนาจยึดครองก็จะถูกบังคับให้ใช้ภาษามหาอำนาจนั้น ๆ เป็นภาษาราชการหรือเป็นภาษากลางแทนภาษาดั้งเดิมของตน นับว่าเป็นความโชคดียิ่งที่ประเทศไทยเราที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติมาโดยตลอด ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวไทยทุกคนมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทยของเรา ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันตอนหนึ่งในหนังสือชุมชนชาวไทยว่า “ภาษาเป็นภาษาอย่างหนึ่งของชาติ ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราที่ต้องหวงแหน เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้”

ดังนั้น ภาษาไทยเป็นภาษาถิ่น ภาษาแม่ของคนไทยทุกคน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการพูด อ่าน เขียน โดยเฉพาะการอ่านเป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าอ่านผิดก็อาจจะพูดผิดด้วย ภาษาไทยจึงมีความสำคัญต่อคนไทยอย่างมาก เป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นไทย ความเป็นผู้มีวัฒนธรรม คนไทยทุกคนจึงควรตระหนักถึงความสำคัญในภาษาไทย ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันให้ได้ดียิ่งขึ้น

3. ความหมายของภาษา

ปณิธาน บรรณาธรรม และคณะ (2545) กล่าวว่า ภาษา คือ ข้อกำหนดรู้ เพื่อความเข้าใจของบุคคลในสังคม “ภาษาเป็นสื่อถ่ายทอดความคิด เป็นเครื่องสะท้อนความคิด มีอิทธิพลต่อความคิดอันเป็นผลต่อพฤติกรรมด้วย” ภาษาจึงใช้เสียงและตัวอักษรกับเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสื่อ โดยนำมาใช้เพื่อแสดงออก คือ การพูดและการเขียน ความเข้าใจภาษา คือ การฟัง และการอ่าน ภาษาเหล่านี้คือ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นและกำหนดการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบ มนุษย์จึงจำเป็นต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจในเรื่องของภาษาให้ดี จะนำไปใช้สื่อสารกันได้ดี แต่ละชาติย่อมจะมีภาษาของตนเองหรือยืมชาติอื่นมาใช้

ส่วนคนไทยก็มีภาษาไทยใช้ตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหงทรงประดิษฐ์อักษรไทยใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 1826 เป็นต้นมาถึงปัจจุบัน ดังนั้น คนไทยทุกคนต้องเรียนรู้เรื่องการใช้ภาษาไทยจึงสามารถใช้ภาษาไทยได้ดี ทั้งผู้ส่งสารและรับสาร เมื่อทั้งสองฝ่ายมีความเข้าใจถูกต้องตรงกันก็จะเป็นผลดีในการติดต่อสื่อสาร การดำรงตนในสังคมอย่างปกติสุขทั้งยังก่อให้เกิดความรัก ความกลมเกลียวกันในชาติ

คนไทยทุกคนใช้ภาษาเป็นสื่อแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิด เท่านั้นไม่เพียงพอ ควรจะรักษาระเบียบภาษาและความงดงามของภาษา ซึ่งแสดงเอกลักษณ์ประจำชาติไว้ ดังจะขอเชิญพระราชดำรัสสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารีในพิธีพระราชทานรางวัลการประกวดทำนองเสนาะของกรมศิลปากร เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2521 ตอนหนึ่งว่า “ภาษานอกจากจะเป็นเครื่องสื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของชนทั่วโลกแล้ว ยังแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม อารยธรรม เอกลักษณ์ประจำชาติด้วย อารยธรรมประเทศมีขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปกรรม วรรณคดี ภาษาเจริญรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล เราเป็นอนุชนควรภูมิใจช่วยกันผดุงรักษามรดกวัฒนธรรมอันเป็นทรัพย์สินทางปัญญา ที่บรรพบุรุษอุทิศสร้างไว้ให้เจริญสืบไป” (หอสมุดแห่งชาติรัชสมัยคลาภิเษก จันทบุรี, [Online])

ด้วยเหตุนี้ ภาษาไทยจึงเป็นสื่อความหมายของคนไทยเป็นศูนย์กลางทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังข้อความในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 ได้มีพระราชนิพนธ์ตอนหนึ่งว่า “ภาษาเป็นเครื่องผูกพันมนุษย์ต่อมนุษย์ แน่นแฟ้นยิ่งกว่าสิ่งอื่นและไม่มีสิ่งใด ที่จะทำให้คนรู้สึกเป็นพวกเดียวกันแน่นอน ยิ่งไปกว่าพูดภาษาเดียวกัน” คนไทยเราแม้จะต่างเผ่าพันธุ์ ต่างเชื้อชาติ ต่างท้องถิ่น หรือต่างศาสนา แต่เมื่อใดก็ตามที่เราต่างพูด “ภาษาไทย” ทุกคนย่อมรู้สึกได้ทันที ถึงความเป็นพวกเดียวกัน ความเป็นชาติเดียวกัน ดังนั้น “ภาษา” จึงเป็นสิ่งที่จรร้อยรัด และผูกพันคนในชาติ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ยิ่งหากอาศัยอยู่ในต่างประเทศ หรือแม้แต่ไปเที่ยว ถ้าได้ยินใครก็ตามพูด “ภาษาไทย” ขึ้นมา เชื่อว่าคนส่วนใหญ่ จะเกิดความรู้สึกยินดีว่า เจอพวกเดียวกันแล้ว เจอคนไทยด้วยกันแล้ว และการที่ “ภาษา” เป็นสิ่งสำคัญก็เพราะว่า ภาษาเป็นสื่อเสียงและสื่อสัญลักษณ์ของมนุษยชาติ ที่เกิดจากการสร้างสรรค์ และสั่งสมของบรรพบุรุษสืบทอดมาสู่ลูกหลาน เป็นเครื่องมือที่ทำให้คนในชาตินั้นๆ ติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันได้ และเป็นเหตุให้วัฒนธรรมในด้านอื่นๆ เจริญขึ้นด้วย หากไม่มี “ภาษา” มนุษย์ก็คงไม่สามารถ สืบทอดวิชาการความรู้จากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง และไม่อาจพัฒนาหรือรักษา “ความเป็นชาติ” ของตนไว้ได้ “ภาษา” จึงเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่ทรงคุณค่ายิ่งของแต่ละชาติ (อมรรัตน์ เทพกำปนาท, [Online])

จางงค์ ทองประเสริฐ ราชบัณฑิตยสถาน ได้เคยเขียนคำนำไว้ในหนังสือ “ภาษาของเรา” ตอนหนึ่งว่า “ในฐานะที่คนไทยเรา เป็นชาติที่มีวัฒนธรรมของตนเอง มานับเป็นเวลาพันๆ ปี เรามีภาษาพูด ภาษาเขียน และเลขของเราใช้โดยเฉพาะ ซึ่งแม้แต่ชาติที่เจริญ หรือเป็นมหาอำนาจอื่นๆ บางชาติก็หาสมัครอย่างเรา ไม่บางชาติอาจจะมีแต่ภาษาพูด ขาดภาษาเขียน หรือบางชาติมีภาษาเขียน มีตัวหนังสือของตัวเอง แต่ขาดเลข ต้องขอยืมของชาติอื่นเขามาใช้ จึงนับว่า เป็นสิ่งที่เราน่าจะภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้น เราจึงควรที่จะช่วยกันรักษา และส่งเสริมวัฒนธรรมในด้านภาษาของเรา ให้ยืนยงต่อไปตลอดกาล ชาติที่เป็นมหาอำนาจทางอาวุธ แต่ขาดอำนาจในทางวัฒนธรรมนั้น แม้จะเป็นผู้พิชิตทางด้านการทหาร ก็จะถูกพิชิตทางด้านวัฒนธรรม อย่างพวกตาดมองโกล ที่พิชิตเมืองจีน แล้วตั้งราชวงศ์หงวนขึ้นมาครองจีน ในที่สุดก็ถูกพวกจีน ที่มีวัฒนธรรมสูงกว่า กลืนชาติหมด...วัฒนธรรมจึงนับว่าสำคัญยิ่ง ในอันที่จะพิชิตใจคน การพิชิตทางกายนั้น อาจกลับถูกพิชิตได้ง่าย แต่การพิชิตทางด้านวัฒนธรรมนั้น เป็นการพิชิตทางด้านจิตใจ จึงเป็นการพิชิตที่นุ่มนวล เป็นการพิชิตที่ผู้ถูกพิชิตยอมสมัครใจให้พิชิต วัฒนธรรมที่สำคัญยิ่งของไทย และเป็นวัฒนธรรมไทยแท้ๆ ก็คือ ภาษา ซึ่งแม้ต่อมา จะมีภาษาอื่นมาปะปนอยู่บ้าง แต่ก็

ภาษาที่ถูกเรากลั่นให้เป็นไทยหมดแล้วทั้งนั้น จึงนับว่าเป็นภาษาไทยโดยแท้” (อมรรัตน์ เทพกำปนาท, [Online])

สนั่น ปัทมะทิน (2535 : 2-3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยในฐานะเป็นภาษาของชาติ ดังนี้ “หากพิจารณาให้ลึกซึ้งถึงเอกลักษณ์ของชาติไทยแล้ว คุณจะไม่มีสิ่งใดแสดงความเป็นคนไทยได้ดีกว่า การใช้ภาษาไทยเป็นประจำของคนไทย เพราะลำพังแต่รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณและการแต่งกายของคนไทยเท่านั้น ยังไม่ชี้ชัดแสดงความเป็นคนไทยเท่ากับการใช้ภาษาไทยเป็นประจำของคนไทย ส่วนความสำคัญในเชิงประวัติศาสตร์ของชาติไทยย่อมถือว่าภาษาไทยเป็นมรดกอันล้ำค่าของชนชาติไทย ที่ได้รับตกทอดกันมาแต่บรรพชนตามลำดับเป็นเอกลักษณ์สำคัญยิ่งของคนไทย โดยเฉพาะตัวอักษรไทยเป็นภาษาที่สามารถเขียนภาษาอื่นได้ถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งกว่าตัวอักษรใด ๆ เป็นภาษาที่ใช้รองรับศิลปวัฒนธรรมไทยได้เหมาะสมสวยงาม ซึ่งคนไทยทุกคนควรภาคภูมิใจในการใช้ภาษาไทย”

ดังนั้น ภาษาจึงเป็นข้อกำหนดรู้ เพื่อความเข้าใจของบุคคลในสังคม และภาษายังเป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิด และเป็นเครื่องสะท้อนความคิดที่มีอิทธิพลต่อความคิดอันเป็นผลต่อพฤติกรรมด้วย ภาษาจึงใช้เสียงและตัวอักษรกับเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นสื่อ โดยนำมาใช้เพื่อการพูดและการเขียน ความเข้าใจภาษา คือ การฟังการอ่าน ภาษา คือ สิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นเพื่อที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสารกัน ชาติแต่ละชาติก็มีภาษาเป็นของตนเองและมีการยืมชาติอื่นมาใช้บ้าง ภาษาไทยเรานั้นนอกจากใช้เป็นภาษาราชการ และในการติดต่อสื่อสารกันแล้ว ยังเป็นศูนย์กลางให้คนไทยเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และยังมีกลุ่มคนในประเทศใกล้เคียง เช่น ลาว เขมร เวียดนาม ที่สามารถพูด อ่าน เขียน ภาษาไทยได้เรื่องเช่นนี้นับว่าเป็นความภาคภูมิใจสำหรับคนไทยที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารกับประเทศใกล้เคียงและภาษาไทยได้รับการสนใจอย่างกว้างขวาง ทั้งประเทศเอเชีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะปรากฏว่า มีการเปิดสอนภาษาไทยระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ แม้ในมหาวิทยาลัยโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น มีการสอนภาษาไทยเช่นกัน

4. คุณค่าของภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่น่าภาคภูมิใจ ควรค่าแก่การรักษาไว้ ภาษาไทยก็เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรม และทำให้ทราบถึงความเป็นอยู่แบบวัฒนธรรมไทยได้นั้น ก็เพราะว่าเรามีภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดนั่นเอง นอกจากนี้ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาไทยมักจะประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพเสมอ ซึ่งคุณค่าภาษาไทยมี ดังนี้

1. ภาษาไทย เป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นชาติไทย
2. ภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตมานานถึง 700 กว่าปี
3. ภาษาไทย แสดงถึงความเป็นเอกราชของชาติไทย
4. ภาษาไทย เป็นเครื่องมือการศึกษาเสาะแสวงหาความรู้สาขาต่าง ๆ
5. ภาษาไทย ใช้ในการติดต่อกัน ทั้งทางราชการและบุคคลทั่วไปทำให้คนไทยในชาติเป็นส่วนสำคัญของชาติ
6. ภาษาไทย เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของชาวต่างประเทศในประเทศใกล้เคียงบางกลุ่มที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทย ภาษาไทยได้รับความสนใจจากหลายประเทศ มีการเปิดสอนภาษาไทยระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยหลายประเทศ ทั้งในเอเชียและสหรัฐอเมริกา
7. ภาษาไทย เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมไทย

8. ภาษาไทย เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เช่น นักข่าว นักหนังสือพิมพ์ นักประพันธ์ เป็นต้น (กองทัพ เคลือบพนิชกุล, 2542)

ภาษาไทยจึงเป็นเครื่องมืออันสำคัญมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อประชากรไทยทั้งประเทศในสังคมไทย ดังความสำคัญของภาษาไทยในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารที่คนไทยนำมาใช้ในปัจจุบัน จึงประกอบด้วย ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

5. ความสำคัญในการใช้ภาษาไทย

ฉัตร บุนนาค และคณะ (2529 : 261) กล่าวว่า การฟังเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การรับรู้ (perception) ความเข้าใจ (comprehension) นับว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การสื่อสารสำเร็จตามเป้าประสงค์ และการฟังยังเป็นพฤติกรรมที่ต้องฝึกฝน (practice) จนเกิดการเรียนรู้ คนที่เป็นนักฟังที่ดีจะต้องอาศัยการฝึกฝนและการปรับปรุงทักษะในการฟัง การฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ ต่อไป การฟังจึงมีความสำคัญ และมีความจำเป็นมากในยุคโลกาภิวัตน์ เพราะข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ จะแพร่ขยายจาก สื่อเทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างทั่วถึงกัน การแก้ข้อบกพร่องในการฟังก็แก้ตรงจุดบกพร่อง บกพร่องด้านใดก็แก้ตรงจุดนั้น การฟังเป็นทักษะที่ฝึกฝนให้เกิดความคล่องตัวได้ เพราะการฟังเป็นจุดเริ่มต้นให้เกิดปัญญา ถ้าผู้ฟังรู้จักเลือกฟังสิ่งที่มีประโยชน์ ก็จะได้ประโยชน์เต็มที่ ถ้าบุคคลใดมีทักษะการฟังที่ดี ทักษะอื่น ๆ ก็จะติดตามไปด้วย ดังนั้น การฝึกทักษะการฟัง จึงควรฝึกเรียงไปตามลำดับขั้นจากง่ายไปสู่ยาก เมื่อรับฟังเรื่องใดแล้วรู้จักใช้ วิจารณ์ ญาณว่า เรื่องที่ฟังนั้นน่าเชื่อถือแค่ไหน การปลูกฝังเยาวชนให้รักการฟังก็สามารถทำได้ เช่นเดียวกัน โดยปฏิบัติตามหลักการที่ว่าต้องนำเอาเรื่องนิทานที่เด็กชอบมาเล่าจูงใจจึงนำเรื่องอื่นมาเล่า แทรกทีหลัง คือ การฟังเรื่องง่าย ๆ ไปสู่เรื่องที่ยากซับซ้อนขึ้น ข้อควรสังเกตในการจัดกิจกรรมเพื่อการฟัง ก็ควรจัดบรรยายในการฟังให้เป็นกันเอง และเป็นไปตามธรรมชาติ และเชิญวิทยากรที่มีชื่อเสียง ในการพูดมาร่วมกิจกรรมด้วย ก็จะทำให้การฟังน่าสนใจยิ่งขึ้น

การพูดเป็นสิ่งจำเป็นในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน เพราะเป็นการสื่อสารที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด ในทางภาษาศาสตร์ถือว่าการพูดเป็นภาษาที่แท้จริงของมนุษย์ ปัจจุบันเรายอมรับว่าการพูดนั้นเป็นศาสตร์อย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถเรียนรู้กันได้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติดังที่ ปรีชา ช่างขวัญยืน (2521 : 131) ได้กล่าวไว้ว่า “การพูดเป็นการติดต่อทางภาษาที่รวดเร็ว ชัดเจน แต่ทำได้ยาก เพราะความรวดเร็ว การพูดต้องคิดได้เร็ว เพราะผู้ฟังสามารถโต้ตอบได้ทันที ไม่เหมือนกับการเขียน ถ้าจะตอบโต้กันทางหนังสือผู้เขียนก็มีเวลาคิดได้นาน ไม่ต้องตอบเร็วเท่าการพูด ผู้พูดจะพูดได้ดีจะต้องมีเหตุผลดี มีข้อเท็จจริงพร้อมมูล การพูดจึงเป็นวิชาที่ต้องเรียน และอาศัยการฝึกฝนมาก” การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิดความเข้าใจและความรู้สึก ด้วยถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาท่าทาง การพูดจัดเป็นการสื่อสาร 2 ทาง วิธีการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ประสบการณ์ให้แก่กัน

จุดประสงค์ของการพูดเพื่อให้ความรู้ เพื่อเรียกร้องความสนใจ เพื่อเร้าใจ เพื่อเอาชนะใจ เพื่อมารยาทในสังคม ลักษณะการพูดที่ดี จะต้องมีการพูดที่ใช้ถ้อยคำมีความเหมาะสม มีความมุ่งหมายกับศิลปะการพูดที่ดี การพูดมีองค์ประกอบ 4 ส่วน คือ ผู้พูด สาร <ความคิด> เสียง ภาษา <อากัปกิริยาท่าทาง> ผู้ฟัง

ประเภทของการพูด แบ่งได้หลายประเภท เช่น ตามรูปแบบการพูด ได้แก่ การพูดระหว่างบุคคล พูดในกลุ่ม แบ่งตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ การพูดโดยมีจุดประสงค์เพื่อบอกเล่าชี้แจง เพื่อจรรโลงใจ

แบ่งตามการพูด ได้แก่ การพูดโดยฉับพลันการพูดแบบเตรียมตัวมาก่อน การพูดแบบอ่านจากต้นฉบับ การพูดแบบท่องจำ ลักษณะการพูดที่ดีต้องเตรียมตัว เตรียมเรื่องพร้อมอุปกรณ์ประกอบการพูด การเตรียมเรื่อง ประกอบด้วย การเลือกเนื้อหา ประมวลเนื้อหา วางโครงเรื่อง การเตรียมการใช้ภาษา พร้อมอุปกรณ์

ข้อบกพร่องในการพูด นับว่าเป็นปัญหาหรืออุปสรรคที่ต้องแก้ไข มีทั้งหมด 4 ด้านด้วยกัน ได้แก่

1. ด้านตัวผู้พูด
2. ด้านตัวผู้ฟัง
3. ด้านสภาพแวดล้อม
4. ด้านเนื้อหาเรื่องราวที่นำมาพูด

เมื่อเกิดข้อบกพร่องในการพูดด้านใดก็ควรแก้ไขในส่วนที่เกิดข้อบกพร่องด้านนั้นโดยตรง การฝึกทักษะการพูดจะต้องฝึกเป็นขั้นตอน ทั้งน้ำเสียง ภาษา อากัปกิริยาท่าทางประกอบการพูด การทรงตัวที่ดี การปรับปรุงการพูดที่ดี คือ น้ำเสียง จังหวะการพูดพอเหมาะ มีการเน้นเสียงไม่พูดวกไปวนมา ใช้ภาษาสุภาพถูกหลักการใช้ภาษา การฝึกทักษะในที่ชุมชนต้องฝึกการเตรียมตัวทั้งสามด้านพร้อมกัน คือ ก่อนพูด ขณะพูด หลังพูด การพูดที่ดีต้องมีองค์ประกอบสร้างความสนใจแก่ผู้ฟัง คือ คำนำ 20 % เนื้อหา 50% บุคลิกภาพ 10% ศิลปะการแสดงออก 20% การพูดโทรศัพท์ต้องใช้ถ้อยคำสุภาพ ทั้งฝ่ายพูดและฝ่ายรับและหลีกเลี่ยงสิ่งไม่เหมาะสมทั้งปวง เช่น วางหูกกลางคืน ขบเคี้ยวอาหาร ล้อเลียนผู้ที่มาติดต่อ มารยาทในการพูด แต่งกายเรียบร้อย กิริยาท่าทางประกอบการพูดที่เหมาะสมไม่ก้าวร้าวผู้ฟัง สีน่ายิ้มแย้มแจ่มใส สบตาผู้ฟัง ภาษาที่พูดต้องสุภาพ เหมาะสมกับเรื่องและระดับของผู้ฟัง ไม่ยกตนข่มท่านและรักษาเวลาในการพูดทุกครั้ง

การอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือเพื่อเป็นการศึกษาค้นคว้าหาความรู้และความบันเทิงใจให้กับตนเอง นับว่าการอ่านจะก่อประโยชน์ให้แก่มนุษย์โดยตรงในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะนักเรียน นักศึกษาจำเป็นจะต้องใช้การอ่านเป็นประจำเพื่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากหนังสือ และจากตำรา เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ผู้ที่มีความสามารถอ่านออกเขียนได้จึงมีชีวิตที่ได้เปรียบและสมบูรณ์และสร้างความเข้าใจเรื่องราวอย่างถูกต้องในการติดต่อสื่อสาร ทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวมอย่างได้ผลดีกว่าผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกและเขียนไม่ได้

การอ่าน คือ กระบวนการทางภาษาเพื่อตีความหมายผู้อ่านเข้าใจเรื่องอ่านถูกต้อง ตรงตามความต้องการของผู้เขียน ความสำคัญของการอ่าน การอ่านช่วยสร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตของมนุษย์การอ่านจึงเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ และยังเป็นเครื่องมือสำคัญอีกประการหนึ่งของนักเรียน นักศึกษา เพื่อการเรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ จุดประสงค์ในการอ่านมี 4 อย่าง คือ เพื่อความรู้ ความเข้าใจ เกิดแนวความคิด และเพื่อความบันเทิง การอ่านให้คุณค่าทางอารมณ์ ทางสติปัญญา คุณค่าทางสังคม ซึ่งคุณสมบัติของผู้อ่านที่ดี คือ อ่านหนังสือที่มีประโยชน์ ต้องมีสมาธิในการอ่าน สามารถจับประเด็นสำคัญของเรื่องให้มีความพร้อมในการอ่าน มีความรู้พื้นฐาน รู้จักจุดประสงค์ การอ่านแต่ละครั้ง รู้จักการนำไปใช้ในการจำ จดบันทึกเพื่อช่วยจดจำ การที่อ่านหนังสือเป็นนัย จะต้องมีความสามารถที่จะอ่านในลักษณะต่อไปนี้เป็น คือ สามารถอ่านสรุปใจความสำคัญได้ การอ่านมีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านแปลความ การอ่านตีความการอ่านขยายความ การอ่านจับใจความสำคัญ การอ่านสรุปความ การอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ

การเขียนเป็นทักษะทางภาษาลำดับที่ 4 พัฒนามาจากการฟัง อ่าน พูด ที่นำมาใช้ติดต่อสื่อสารกันถึงปัจจุบัน เป็นยุคข่าวสารข้อมูล จึงติดต่อข่าวสารกันด้วยการเขียนมากยิ่งขึ้น การเขียนมีลักษณะ

แตกต่างจากการสื่อสารด้วยการพูด เพราะการเขียนเป็นการสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรการสื่อสารแนวคิดหรือข้อมูลของผู้เขียนถ่ายทอดออกมาทางสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรเครื่องหมายต่าง ๆ โดยไม่มีสถานการณ์ เช่น การใช้ท่าทางประกอบ ไม่มีการใช้น้ำเสียงช่วยในการสื่อสารด้วยการเขียนใช้วิธีการ คือ การถ่ายทอดมาเป็นตัวหนังสือและเครื่องหมายเท่านั้น ดังนั้น ผู้เขียน จึงต้องศึกษาเกี่ยวกับการเขียนให้ถูกต้อง เหมาะสม และนำมาใช้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้รับสารกับผู้ส่งสาร เพื่อความประณีตในการใช้ภาษาของผู้เขียนด้วย การเขียน การถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ จินตนาการ ออกมาเป็นตัวหนังสือและเครื่องหมายต่าง ๆ เป็นบันทึกทางสังคม จุดประสงค์การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง อธิบาย แสดงความคิดเห็น เพื่อจูงใจ ปลุกใจ เพื่อการเฉพาะกิจ การเขียนต้องมีความชัดเจน เรียบง่าย กระชับ ประทับใจและมีความไพเราะ

ดังนั้น การฟังเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการรับรู้ ความเข้าใจเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ คนที่เป็นนักฟังที่ดีต้องมีการฝึกฝนและการปรับปรุงทักษะการฟัง การฟังเป็นทักษะพื้นฐานนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ การฟังจึงมีความสำคัญยิ่งในยุคโลกาภิวัตน์ด้วยแล้ว เพราะข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ จะแพร่ขยายไปทางเทคโนโลยีกันมากขึ้นการแก้ไขข้อบกพร่องในการฟัง คือ บกพร่องด้านใดแก้ด้านนั้น ดังนั้นการฝึกทักษะการฟัง จึงควรเรียงตามลำดับจากง่ายไปยาก เมื่อรับฟังแล้วรู้จักใช้วิจารณ์ญาณว่า น่าเชื่อถือเพียงใด ข้อสังเกตในการฟัง ควรจัดการบรรยายที่เป็นกันเอง และเชิญวิทยากรที่มีชื่อเสียงมาร่วมกิจกรรม จะทำให้น่าฟังยิ่งขึ้น การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวันมากที่สุด เป็นการติดต่อทางภาษาที่รวดเร็ว ชัดเจน เพราะผู้ฟังสามารถโต้ตอบได้ทันทีไม่เหมือนการเขียน ผู้พูดจะพูดได้ดีต้องมีเหตุผล มีข้อเท็จจริงพร้อมมูล การพูดจึงต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างมาก การอ่านเป็นทักษะที่ใช้เป็นเครื่องมือเพื่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ความบันเทิงกับตนเองเป็นกระบวนการทางภาษาเพื่อตีความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจถูกต้อง ตรงตามความต้องการของผู้เขียน การอ่านมีจุดประสงค์ 4 อย่าง คือ เพื่อความรู้ ความเข้าใจ เกิดแนวคิด เพื่อความบันเทิงต่าง ๆ และ การเขียนเป็นทักษะที่ 4 พัฒนามาจากการฟัง อ่าน พูด การเขียนมีลักษณะแตกต่างจากการสื่อสารด้วยการพูด การเขียนเป็นการสื่อสารมีลายลักษณ์อักษร คือ อักษรเครื่องหมายโดยไม่มีสถานการณ์ เช่น ใช้ท่าทางประกอบ ถ่ายทอดมาเป็นตัวหนังสือและเครื่องหมายเท่านั้นและเพื่อจูงใจ ปลุกใจ การเขียนต้องชัดเจน กระชับ ประทับใจและมีความไพเราะ

6. ความหมายของการเรียนรู้

ทิสนา แคมมณี (2557) กล่าวว่า การเรียนรู้ หมายถึง การที่มนุษย์ได้รับรู้ถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเขาโดยเริ่มต้นตั้งแต่การมีปฏิสนธิอยู่ในครรภ์มารดาเรื่อยไป จนกระทั่งคลอดมาเป็นทารกแล้วอยู่รอด ซึ่งบุคคลก็ต้องปรับตัวเพื่อให้ตนเองอยู่รอดกับสิ่งแวดล้อมทั้งภายในครรภ์มารดาและเมื่อออกมาอยู่ภายนอกเพื่อให้ชีวิตดำรงอยู่รอดทั้งนี้ก็เพราะการเรียนรู้ทั้งสิ้น

การเรียนรู้ มีความหมายลึกซึ้งมากกว่าการสอน หรือการบอกเล่าให้เข้าใจและจำได้เท่านั้น ไม่ใช่เรื่องของการทำตามแบบ ไม่ได้มีความหมายต่อการเรียนในวิชาต่าง ๆ เท่านั้น แต่ความหมายคลุมไปถึง การเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมอันเป็นผลจากการสังเกตพิจารณา ไตร่ตรอง แก้ปัญหาทั้งปวงและไม่ชี้ชัดว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นไปในทางที่สังคมยอมรับเท่านั้น การเรียนรู้เป็นการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม การเรียนรู้เป็นความเจริญงอกงาม เน้นว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เป็นการเรียนรู้ต้องเนื่องมาจากประสบการณ์ หรือการฝึกหัด และพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นควรจะต้องมีความคงทนถาวรเหมาะสมแก่เหตุเมื่อพฤติกรรมดั้งเดิมเปลี่ยนไปสู่พฤติกรรมที่มุ่งหวัง ก็แสดงว่าเกิดการเรียนรู้แล้ว

การเรียนรู้ เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเดิมเป็นพฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวรอันเป็นผลมาจากประสบการณ์ มี 3 ด้านดังนี้ (ตามหลัก Bloom) 1) พฤติกรรมด้านสมอง (Cognitive Domain) ได้แก่ ความรู้-จำ ความเข้าใจ 2) พฤติกรรมด้านจิตใจ (Affective Domain) ได้แก่ อารมณ์ ความเชื่อ ความสนใจ ทักษะ และ 3) พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท

7. ธรรมชาติของการเรียนรู้

ธรรมชาติของการเรียนรู้โดยทั่วไปนักจิตวิทยาเชื่อว่ามนุษย์จะมีการเรียนรู้ได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์ได้ทำกิจกรรมใด ๆ แล้วเกิดประสบการณ์ ประสบการณ์ที่สะสมมามาก ๆ และหลาย ๆ ครั้งทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ขึ้นและเกิดการพัฒนาสิ่งที่เรียนรู้จนเกิดเป็นทักษะ และเกิดเป็นความชำนาญ ดังนั้น การเรียนรู้ของมนุษย์ก็จะอยู่กับตัวของมนุษย์เรียกว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ดังนั้น หัวข้อที่นำศึกษาต่อไป คือ ธรรมชาติของการเรียนรู้ของมนุษย์มีอะไรบ้าง ในที่นี้ขออธิบายเป็นข้อ ๆ คือ

1. การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมค่อนข้างถาวร
 2. การเรียนรู้ย่อมมีการแก้ไข ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลง โดยการเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ จะต้องเนื่องมาจากประสบการณ์
 3. การเปลี่ยนแปลงชั่วคราวชั่วคราวไม่นับว่าเป็นการเรียนรู้
 4. การเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมต้องอาศัยการสังเกตพฤติกรรม
 5. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และกระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นตลอดเวลาที่บุคคลมีชีวิตอยู่ โดยอาศัยประสบการณ์ในชีวิต
 6. การเรียนรู้ไม่ใช่วุฒิภาวะแต่อาศัยวุฒิภาวะ วุฒิภาวะคือระดับความเจริญเติบโตสูงสุดของพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของบุคคลในแต่ละช่วงวัยที่เป็นไปตามธรรมชาติ แต่การเรียนรู้ไม่ใช่วุฒิภาวะ แต่ต้องอาศัยวุฒิภาวะประกอบกัน
 7. การเรียนรู้เกิดได้ง่ายถ้าสิ่งที่เรียนเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน
 8. การเรียนรู้ของแต่ละคนแตกต่างกัน
 9. การเรียนรู้ย่อมเป็นผลให้เกิดการสร้างแบบแผนของพฤติกรรมใหม่
 10. การเรียนรู้อาจจะเกิดขึ้นโดยตั้งใจหรือเกิดโดยบังเอิญก็ได้
- ดังนั้น ธรรมชาติของการเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อมนุษย์ได้ทำกิจกรรมจนเกิดประสบการณ์ทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาขึ้นจนเป็นความชำนาญ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมค่อนข้างถาวร ย่อมมีการแก้ไข ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ จะต้องเนื่องมาจากประสบการณ์ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวชั่วคราวไม่นับว่าเป็น การเรียนรู้ เพราะการเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่งย่อมต้องอาศัยการสังเกตพฤติกรรม ของพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของบุคคลในแต่ละช่วงวัยที่เป็นไปตามธรรมชาติ

8. องค์ประกอบของการเรียนรู้

ดอลลาร์ด และมิลเลอร์ (Dallard and Miller) (อ้างใน รศ.ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, 2530) เสนอว่า การเรียนรู้ มีองค์ประกอบดังนี้

1. สิ่งเร้า (Stimulus) เป็นตัวการที่ทำให้บุคคลมีปฏิกิริยาโต้ตอบออกมาและเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมว่าจะแสดงออกมาในลักษณะใด สิ่งเร้าอาจเป็นเหตุการณ์หรือวัตถุและอาจเกิดภายในหรือภายนอกร่างกายก็ได้ เช่น เสียงนาฬิกาปลุกให้เราตื่น กำหนดวันสอบเร้าให้เราเตรียมสอบ

2. แรงขับ (Drive) คือ แรงขับปฐมภูมิ (Primary Drive) เช่น ความหิว ความกระหาย การต้องการพักผ่อน เป็นต้น และแรงขับทุติยภูมิ (Secondary Drive) เป็นเรื่องของความต้องการทางจิตและทางสังคม เช่น ความวิตกกังวล ความต้องการความรัก ความปลอดภัย เป็นต้น แรงขับทั้งสองประเภทเป็นผลให้เกิดปฏิกิริยาอันจะนำไปสู่การเรียนรู้

3. การตอบสนอง (Response) เป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลแสดงออกมาเมื่อได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าต่าง ๆ เช่น คน สัตว์ สิ่งของ หรือสถานการณ์ อาจกล่าวได้ว่าเป็นสิ่งแวดล้อมที่รอบตัวเรานั้นเอง

4. แรงเสริม (Reinforcement) สิ่งที่มาเพิ่มกำลังให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เช่น รางวัล การตำหนิ การลงโทษ การชมเชย เงิน ของขวัญ เป็นต้น

ดังนั้น องค์ประกอบของการเรียนรู้ เกิดจากสิ่งเร้าที่ทำให้การเรียนรู้ขึ้นเกิดปฏิกิริยาขึ้น จนทำให้เกิดแรงขับเคลื่อน มีการตอบสนองในการเรียนรู้ของสิ่งเร้านั้น ๆ และสิ่งสุดท้ายก็คือ แรงเสริมที่เป็น การเชื่อมโยงต่อสิ่งเร้ากับการตอบสนอง เปรียบเสมือนการให้ของขวัญกำลังใจตอบแทน ในการเรียนรู้ นั้น ๆ หากมีองค์ประกอบทั้งสองอย่างครบถ้วน ก็จะทำให้การเรียนรู้ขึ้นเกิดประสิทธิผลได้

9. สภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน

สภาพปัญหาของการใช้ภาษาไทยที่กำลังเกิดอยู่ทุกวันนี้ คือ สภาพปัญหาการใช้ภาษาเริ่มจากการฟังถ้าคนฟังไม่เป็นก็จะจับใจความไม่ได้ หรือไม่ตั้งใจฟัง ทำให้ได้ใจความที่ผู้พูดได้พูดออกมาอย่างไม่ชัดเจนและไม่ครบปัญหาจึงเกิดขึ้น คือ การสื่อความหมายผิด การพูดเริ่มจากผู้พูดขาดประสิทธิภาพในการพูดเช่นพูดออกเสียง ร ล ไม่ชัดออกเสียงคำควบกล้ำไม่ได้หรือไม่คิดเสียก่อนที่จะพูด นอกจากนี้ยังรวมถึงอวัยวะในการออกเสียงบกพร่อง ปัญหาจึงเกิดขึ้นการสื่อสารจึงไม่ได้ผล การอ่านก็มีปัญหาหลายประการเช่น ขาดหลักเกณฑ์ในการอ่านและอ่านผิดพอจำแนกเทียบที่ผิดผิดอีกประการหนึ่ง การอ่านวันวรรณคดีโดยไม่ศึกษาลูกคำและความหมายเสียก่อนก็ทำให้สื่อความหมายผิดได้ การเขียนเริ่มจากการเขียนรูป คำศัพท์ผิดเพราะจำถ้อยคำมาผิด เพราะเอาแนวเทียบเป็นเกณฑ์หรือเขียนผิดเพราะขาดความประณีตไม่ระมัดระวังในการเขียนอักษรไทยที่ คล้ายคล้ายกันนอกจากนี้ก็เขียนสะกดคำผิด เว้นวรรคตอนผิดทำให้สื่อความหมายไม่ตรงตามความเป็นจริงจากสารเดิม

ปัจจุบันนี้โลกก้าวเข้ามาสู่ยุคโลกาภิวัตน์ เป็นยุคแห่งข่าวสารและข้อมูลที่แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วและรู้ข่าวสารทั่วถึงกันแม้แต่ภาษาพูดและภาษาเขียนที่มักจะเป็นผู้นำไปใช้ผิดผิดถูก ๆ ดังที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชดำริสเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย เมื่อวันเฉลิมพระชนมพรรษา 4 ธันวาคม 2535 เนื่องในวโรกาสที่คณะบุคคลต่าง ๆ เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีระบาท ถวายชัยมงคลในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา พระราชวังดุสิต ดังจะอัญเชิญมาดังนี้

“...พูดถึงการเปลี่ยนแปลงที่เห็นตลอดมาหลายสิบปี มาคิดดูในปัจจุบันนี้ก็เปลี่ยนแปลงไปมาก แม้จะฟังเขาพูดวิทยุหรือโทรทัศน์ เสียงพูดก็เปลี่ยนแปลงไป การออกเสียงผู้ประกาศโฆษณา ประกาศข่าวในวิทยุเปลี่ยนไป การออกเสียงของผู้ประกาศโฆษณา ประกาศข่าวในวิทยุ เสียงเปลี่ยนไปมาก เราก็มาคิดทำไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้ ดีหรือไม่ดี ทุกอย่างต้องมีการพัฒนาพูดถึงความเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง หรือในการพูดนั้น ก็ต้องมีการพัฒนาพูดถึงความเปลี่ยนแปลงในการออกเสียง หรือในการพูดนั้น ก็ต้องกลับมาถึงตัวเองก่อนนี้ พูดคงไม่เหมือนเดี๋ยวนี้ และมีคนสังเกตว่า ระยะเวลาหนึ่ง พระเจ้าอยู่หัวไม่พูดภาษาไทยกรุงเทพฯ พูดภาษาไทยต่างจังหวัดไม่ไม่กรุงเทพฯ...” (ศ.พิเศษ คุณหญิงแม้นมาศ ขวลิขิต, 2555: 8)

ปัญหาการใช้ภาษาไทยปัจจุบันเกิดจากแหล่งต่าง ๆ ที่มีผู้คนใช้ภาษาไทยในการติดต่อกัน โดยตั้งใจและไม่ตั้งใจ เช่น การใช้ภาษาในการสื่อสารมวลชนทางในการออกรายการวิทยุ วิทยุโทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ การใช้ภาษาในกลุ่มวัยรุ่นในกลุ่มผู้มีการศึกษาน้อย กลุ่มผู้ใช้แรงงานและกลุ่มผู้ใช้ ภาษาถิ่นเหล่านี้เกิดขึ้นเป็นประจำในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นปัญหาที่เกิดจากกลุ่มสื่อมวลชน ปัญหาจากกลุ่มสื่อมวลชนมีมากและมีความสำคัญมาก เพราะมีผู้รับสาร อยู่ทุกหนทุกแห่งทั่วประเทศ ถ้าทำผิดก็จะเกิดผลผิดในวงกว้าง กลุ่มวิทยุ วิทยุโทรทัศน์ มักจะมีการใช้ภาษาไทยผิดอยู่เป็นประจำ เช่น การอ่านข่าว ประกาศโฆษณา ฯลฯ เริ่มจากผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งอาจจะทำให้เสียเอกลักษณ์ของไทยไป กลุ่มหนังสือพิมพ์ ได้กล่าวไว้ในเรื่องหนังสือพิมพ์กับการใช้ภาษา มีใจความ โดยสรุปว่า หนังสือพิมพ์เป็นวรรณกรรมที่ใกล้ชิดกลุ่มชนมากที่สุดและมีการใช้ภาษาที่มีลักษณะพิเศษ ต่างไปจากภาษาเขียนธรรมดา ทั้งนี้เพราะต้องการให้สะดุดใจผู้อ่าน อีกประการหนึ่งหนังสือพิมพ์อ้างว่ามีเนื้อที่น้อยไม่เพียงไม่เพียงพอเขียน เช่น เขียนพาดหัวข่าวจึงต้องใช้ภาษาที่ชัดเจนและรัดกุม แต่ในความเป็นจริงหนังสือพิมพ์เลิกใช้คำตามความพอใจให้รวดเร็ว โดยอ้างว่าหนังสือพิมพ์เป็นวรรณกรรมเร่งรีบไม่มีเวลาพอที่จะขัดเกลาภาษา หนังสือพิมพ์ จึงมีปัญหาจากการสะกดคำผิด เลือกคำมาใช้ผิด การใช้คำฟุ่มเฟือยและใช้คำฝืนระบบภาษา

อย่างไรก็ตาม ปัญหาจากผู้ขาดความรู้ ผู้ขาดความรู้ที่มีความตั้งใจที่จะใช้ภาษาให้ดี แต่เมื่อ ความรู้น้อยจะสื่อสารสิ่งใดออกมาที่มักผิด ทำให้ภาษาวิบัติไปได้ แต่เมื่อเป็นภาษาคนทั่วไปที่พบเห็น ก็พยายามทำความเข้าใจ หรือปัญหาจากกลุ่มวัยรุ่น กลุ่มวัยรุ่น ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นนิยมดารา นักศึกษา วัยรุ่น นักเรียนวัยรุ่น กลุ่มวัยรุ่น ดังกล่าวนี้อาจมีการใช้ภาษาแปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่เสมอ และเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม เกี่ยวกับเรื่องคำกร่อน คำคิดขึ้นใหม่ ปัญหาจากกลุ่มคอมพิวเตอร์ ภาษาคอมพิวเตอร์เป็นภาษาวิชาการ ใหม่โดยเฉพา ส่วนมากจะใช้คำทับศัพท์ แต่ขนาดนี้ศัพท์ของคอมพิวเตอร์ได้แพร่กระจายออกมาสู่องค์กร ภายนอกทำให้ผู้ฟังที่ขาดความรู้ไม่เข้าใจแล้วนำไปใช้ผิดกาลเทศะจะทำให้เกิดปัญหาทางภาษาขึ้นมาก จนแม้แต่ผู้เป็นต้นแบบคอมพิวเตอร์เองก็แทบจะตามไม่ทัน ทั้งหมดนี้คนทั่วไปอ่านไม่รู้เรื่องเลย คือ ไม่เข้าใจความหมาย แต่บางคนก็รู้ระบบอยู่แล้วก็ไม่เป็นปัญหามากนัก แต่ถ้าปล่อยให้คำเหล่านี้ออกมา ใช้ในหนังสือทั่วไปหรือพูดกันทั่ว ๆ ไปคุณก็จะมีความรู้สึกว่ามนุษย์เรายุคนนี้น่าจะพูดกันไม่รู้เรื่องเสียแล้ว

ดังนั้น สภาพปัญหาการใช้ภาษาไทย เริ่มจากคนฟังไม่จับใจความ ไม่ได้ตั้งใจฟัง ทำให้เกิด ปัญหา คือ การสื่อความหมายผิด การพูดออกเสียง ร ล ไม่ชัดเจนควบกล้ำไม่ได้ การอ่านอาจจะอ่านวัน วรรณคดีทำให้ความหมายผิดได้ ผู้พูดขาดประสิทธิภาพในการสื่อสารที่ถูกต้อง จึงทำให้การสื่อสารนั้นไม่ เกิดผล เยาวชนไทยในปัจจุบันไม่ได้ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องมากนัก จึงขาดทักษะ ความรู้ในการใช้ภาษาไทยมาจนถึงทุกวันนี้

แนวทางแก้ไขปัญหา

แนวทางแก้ไขปัญหาภาษาไทยเป็นเรื่องที่บุคคลที่ใช้ภาษาไทยจะต้องร่วมมือกันเร่งแก้ไขเริ่ม ตั้งแต่ผู้บริหารทุกตำแหน่งตามลำดับชั้นครูอาจารย์ผู้สอนในสถานศึกษาทุกระดับ นักเรียนนักศึกษาผู้เรียน อยู่ในสถาบันการศึกษาตลอดจนผู้ใช้ภาษาไทยจะต้องร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้

1. ผู้บริหารทุกตำแหน่งจะต้องมีความรู้ทางภาษาไทยพร้อมกับ สนับสนุนส่งเสริม ผู้ร่วมงานให้ ใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง
2. ผู้บริหารเห็นความสำคัญเร่งด่วนที่จะแก้ไขเริ่มจากส่งเสริมให้ใช้พจนานุกรมในหน่วยงานใน โรงเรียนและในห้องเรียน
3. ครูผู้สอนภาษาไทยต้องรับมาจากผู้เรียนในวิชาเอกภาษาไทยโดยเฉพาะและต้องผ่านการ สอบคัดเลือก

4. ครูผู้สอนทุกวิชาควรให้ความสำคัญแก่วิชาภาษาไทยและเน้นให้นักเรียนนักศึกษาใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง

5. ผู้ทำหน้าที่อ่านข่าวประกาศโฆษณาทางสื่อมวลชนจะต้องมีความรู้ทางภาษาไทยและสามารถใช้ภาษาไทยได้เป็นอย่างดีโดยมีการคัดเลือกและวิธีการสอบ ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ

6. หนังสือพิมพ์ทั้งรายวันรายเดือนรายปักษ์ควรตรวจสอบแก้ไขปัญหาภาษาผิดผิดโดยใช้ผู้รู้ภาษาดีทำหน้าที่พิสูจน์อักษรเพิ่มความเอาใจใส่ให้มากขึ้นหรือมีการใช้พจนานุกรมรวบรวมคำที่ใช้ผิดบ่อย ๆ นำมาประกาศติดเพื่อใช้เป็นแหล่งตรวจสอบหรือเป็นหนังสืออ้างอิงสำหรับแก้คำผิด

7. ผู้ฟังข่าว ประกาศโฆษณาและผู้อ่านหนังสือพิมพ์ถ้าพบคำผิดให้ทุกคนถือว่าเป็นหน้าที่และควรจะได้ทักท้วง พร้อมแสดงความคิดเห็น เสนอแนะแนวทางแก้ไขให้ใช้คำให้ถูกต้อง ไม่ควรวิพากษ์ วิจารณ์หรือโจมตี

8. สถาบันการศึกษาทุกระดับควรเน้นการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเป็นพิเศษและพึงศึกษาภาษาที่เกิดขึ้นรวมทั้งเรื่องการบัญญัติศัพท์และแสดงความคิดเห็นในความเหมาะสมหรือไม่ให้เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย

9. รัฐควรจะได้มีนโยบายปรับปรุงส่งเสริมเรื่องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการเร่งด่วนและควรกำหนดหลักสูตรการศึกษาในระดับต่าง ๆ ให้มีเวลาเรียนภาษาไทยมากขึ้น

10. ประชาชนคนไทยที่ใช้ภาษาไทยทุกคนจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของภาษาให้ปรับปรุงการใช้ภาษาให้ถูกต้องอยู่เสมอโดยถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องปกป้องรักษาและวางแผนต้องการเห็นภาษาไทยให้คงอยู่คู่ไทยตลอดไปอย่างภาคภูมิใจ

10. สรุป

ชนชาติไทยเป็นชาติเจริญสืบเนื่องมาช้านาน เป็นมรดกตกทอดสืบต่อวัฒนธรรมกันมากจนถึงปัจจุบัน ภาษาไทย เป็นเครื่องมือสื่อสารใช้ติดต่อกันระหว่างคนไทยและคนที่พูดภาษาไทย ดังนั้นพวกเราในฐานะเป็นเจ้าของภาษาจึงควรที่จะรักษารูปแบบภาษาที่ดีและถูกต้องไว้ภาษาที่ดี คือ ภาษาที่เข้าใจง่าย สื่อความหมายกันได้ เข้าใจชัดเจนตรงตามที่ต้องการ เราจึงควรศึกษาวิธีใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม เพื่อรักษาเอกลักษณ์ของคนไทยไว้ให้เป็นที่ยอมรับของอนุชนคนไทยรุ่นหลังต่อไป และสังคมมีส่วนกำหนดหลักเกณฑ์การใช้ภาษา เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงไป ภาษาที่ใช้ก็มักจะเปลี่ยนแปลงคล้อยตามสังคมไปด้วยตัวเราเป็นส่วนหนึ่งของสังคม จะต้องยอมรับสภาพของการเปลี่ยนแปลงด้วย ผู้ใช้ภาษาจึงควรเรียนรู้เพื่อทำความเข้าใจและรู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับภาวะเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้ ภาษาเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ถ้าสื่อความหมายแล้วเข้าใจไม่ตรงกันจะทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ ผู้ใช้ภาษาจะต้องปรับตนเองให้ทันตามความเปลี่ยนแปลงของโลกที่หลากหลายโดยการใช้วิจารณญาณในการเลือกใช้ภาษาเลือกปฏิบัติเลือกตัดสินใจในการใช้ภาษาให้ดี ประการสำคัญผู้ใช้ภาษาในการสื่อสารควรจะได้พัฒนาตนเองและยอมรับความเปลี่ยนแปลงของภาษาที่จะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิต ผู้ใช้ภาษาควรทำใจให้เปิดกว้างที่จะรับรู้ความรู้ความคิดความแปลกใหม่ของภาษาพูด ภาษาเขียน ซึ่งจะนำไปใช้สื่อสารกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลโอกาส และสถานการณ์ ผู้ใช้ภาษาไทยจะต้องใช้ภาษาอย่างระมัดระวังใช้อย่างถูกต้องทางการออกเสียงและการเขียน ไม่ทำให้ภาษาไทยเสื่อมหรือเสียหาย ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและรู้เท่าทันในเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในภาษา สนับสนุนให้ผู้อื่นใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องโดยตนเองไม่ใช้ภาษาอย่างผิดพลาดและต้องท้วงติง เมื่อพบข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้อื่น จำเป็นจะต้องชี้แนะสิ่งที่ถูกต้องให้แก่ผู้อื่นรวมทั้งใช้พจนานุกรมเป็นหลักในการออกเสียงและการเขียนคำ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีและเป็นการรักษาภาษาไทยอันเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย

บรรณานุกรม

- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- คุณหญิงแมนมาศ ขวลิต, ศ.พิเศษ. (2555). *พระมหากษัตริย์คุณและพระปรีชาญาณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ด้านภาษา หนังสือ และห้องสมุด*. วารสารห้องสมุด. ปีที่ 56 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม- ธันวาคม).
- ฉัตร บุนนาค, สุวรรณ อุดมผล และวรรณ พุทธเจริญทอง. (2529). *ศิลปะการใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน และทางธุรกิจ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ประกายพริก.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). *องค์ความรู้เพื่อการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 18. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภดล จันทร์เพ็ญ, ผศ. (2547). *หลักการใช้ภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัท เจเนซิส มีเดียคอม จำกัด.
- ปณิธาน บรรณาธรรม และคณะ. (2545) *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2528). *ศิลปะการเขียน*. กรุงเทพฯ: วิชาการ.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2532). *ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: บำรุงสาสน์.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์, รศ.ดร. *สุขภาพจิตเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตการพิมพ์, 2530.
- สนั่น ปัทมะทิน. (2535). *ภาษาไทยที่สื่อมวลชนอาจใช้พลาด*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- หอสมุดแห่งชาติรัชมิ่งคลาภิเษก จันทบุรี, 29 กรกฎาคมวันภาษาไทยแห่งชาติ, [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <<http://www.finearts.go.th/chantaburilibrary/parameters/km/item/29.html>> [25 December 2019]
- อมรรัตน์ เทพกำปนาท, *รณรงค์การใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง*, [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.fis.ru.ac.th/home/index.php?option=com_content&task=view&id=19&Itemid=37> [30 December 2019]